

ning i alt Fald først maatte gjælde for Fremtiden. Men med Hensyn til den mere æsthetiske Side af Sagen skal jeg dog bemærke, at jeg nærer en ganske betydelig Betænkelse derved. Vi vide jo nemlig, at det kongelige Theater netop i denne Saison har gjenoptaget et Par Stykker, som det i lang Tid ikke har opført, nemlig „Aprilsnarrene“ og „Sindbarteringen“, og denne Gjenoptagelse var efter min Mening et smukt og godt Foretagende fra Theatrets Side, som jo ogsaa er blevet paaskjønnet paa rette Maade af Publikum. Men hvis disse Stykker, som altsaa ikke have været opførte — det gjælder i alt Fald det ene af dem — hverken i 3 eller 5, ja maaske ikke i 20 Aar, i forrige Saison vare blevne optagne af et privat Theater, som utvivlsomt ikke kunde have givet dem paa langt nær en saadan Opførelse, som de nu have faaet, er det ikke alene klart, at det kgl. Theater, Landets eget Theater, det, hvis Undersind vi maa betale, havde mistet mangen en god Spilleaften i dette Aar, men det er efter min Overbevisning ogsaa klart, at en virkelig Kunstnydelse, som jeg for mit Vedkommende har haft ved at se disse Stykker paa det kgl. Theater, vilde jeg aldeles ikke have faaet. Naar man nu ser hen til Spørgsmaalet om Eneretten til Opførelse af Skuespil, skal jeg sige, at jeg overhovedet ikke er nogen særdeles Ven af Monopoler. Jeg tror imidlertid ikke, at man her kan sige, at det gaar saa strengt til, som Præsten prædiker. Der har fundet en lempelig Fortolkning Sted i saa Henseende, og det har jo vist sig temmelig jævnlig, at de private Theater have faaet Lov til at laane forskjellige Stykker af det kgl. Theaters Repertoire. Forjaabidt altsaa der, navnlig i Adressen fra forskellige Forfattere, er blevet talt temmelig stærkt Ord i saa Henseende, er jeg ikke ganske paa det Rene med, at der hertil er tilstrækkelig Grund. Det maa jo dog for det Første siges, at Alt, hvad der hører ind under den meget store Genre af Dystspil og Sangspil, ligger fuldkommen frit for Privattheatrene. Jeg er sikker paa, at hvis der til Privattheatrene skulde komme en saadan Forfatter, som der var i mine unge Dage, Eric Bøgh, vilde det vise sig, at han i høi Grad vilde tilfredsstille Publikums Smag. Jeg skal tillige tillade mig at henlede Opmærksomheden paa en anden Forfatter, som ogsaa den ærede Forslagsstiller berørte, det er Hostrup. Hostrup har jo oprindelig skrevet sine bedste Komedier og ladet dem spille for et privat Publikum, idet de bleve skrevne som Studentekomedier, men en hel Del af dem bleve saa siden skrevne for Kasino, hvor jeg har

set dem opføre. De ere saa efterhaanden ganske rolig gaaede over til det kgl. Theater, og det har vist sig, at Hostrup nu skriver udelukkende for det kgl. Theater. Det er da i Virkeligheden en temmelig ringe Trøst for Privattheatrene, at de kunde have faaet en saadan Forfatter. Det ligger jo helt indenfor de private Theatres Ret at faae Arbejder af en saadan Forfatter, men det viser sig tillige, at naar han kan komme til at skrive for det kgl. Theater og faae sine Stykker opførte der, vrager han Privattheatrene. Jeg skal bemærke, at det vil jo, som den ærede Forslagsstiller fremhævede, om forholdsvis kort Tid blive en Ret for Privattheatrene at opføre Heiberg og Herz, saafremt da ikke de meddelte Privilegier skulde være til Hinder derfor, hvilket jeg slet ikke skal komme ind paa. Dette viser altsaa, at den Genre, der er dem overladt, fører til, at vore allerypperste dramatiske Forfattere udenvidere kunne opføres af Privattheatrene, i alt Fald er dette da Tilfældet med den største og mest populære Del af deres Værker. Ja, men saa Tragedie og Opera? Ja, jeg tror da nok, at man kan være paa det Rene med, at det ligger ganske udenfor det Fornuftiges Grændser at mene, at disse Kunstarter kunne opføres paa Privattheatrene. Jeg for mit Vedkommende vilde saare nødig se en af Dehleschlagers Tragedier opført paa et Privattheater. Det kan blive daarligt nok udført paa det kgl. Theater, men at se en saadan Tragedie blive spillet uden Spor af Tradition og uden Spor af Skole, nedarbejdet fra Fortiden, paa et Sekondtheater er i alt Fald Noget, som jeg ikke kunde ønske at være med til, og de kolossale Udgifter og Alt, hvad der ibrigt hører med til en virkelig Opera, er jo Noget, man efter vore Forhold aldeles ikke kan vente vil blive anvendt af et Sekondtheater. Hvad der falder ind under den lette Operettesstil, hvorunder man vistnok kan henseøre hele Opera-comique-Genren, vil jo ogsaa særdeles godt kunne tilfredsstille ethvert billigt Krav. Saa kommer man til det, man i nærmere Forstand skal kalde Skuespil. Der opstaar jo det Spørgsmaal, hvorledes man vil forholde sig til det eldrende Repertoire, der jo væsentligt tilhører det kgl. Theater. Jeg kan for mit Vedkommende der ikke sige Andet, end at jeg ikke skulde være uvillig til med de fornødne Forbehold og den juridiske Begrændsning at se f. Ex. Holberg blive opført paa Privattheatrene. Saa kommer man endelig til de nyere Forfattere, og der har da først og fremmest været Tale om de danske og norske Forfattere. Med Hensyn til dem skal jeg lige,